

Vinter i Sokcho

ELISA SHUA DUSAPIN

Vinter i Sokcho

Översättning Lisa Marques Jagemark

ERSATZ

© Editions Zoé, 2016

Published by arrangement with
Agence littéraire Astier-Pécher
All rights reserved

© Ersatz, Stockholm 2023

Originaltitel Hiver à Sokcho

Översättning från franska Lisa Marques Jagemark

Redaktör Ola Wallin

Korrekturläsare Wera Minth

Omslag Håkan Liljemärker

Grafisk form & sättning Ola Wallin

Tryck Balto Print, Litauen 2023

ISBN 978-91-88913-53-1

www.ersatz.se

Översättningen är gjord med finansiellt stöd av

prohelvetia

*Författaren vill tacka författaren Noëlle Revaz
och förläggaren Alain Berset för deras ovärderliga hjälp.*

Han kom in genom dörren i en alltför stor yllerock.

Han ställde väskan framför mig och tog av sig mössan. Västerländska ansiktsdrag. Mörka ögon. Håret i sidbena. Han svepte med blicken över mig utan att riktigt se mig. Han frågade uttråkat på engelska om han kunde bo här några dagar, tills han hittade något annat. Jag gav honom ett papper att fylla i. Han räckte mig sitt pass och lät mig göra det själv. Yan Kerrand, 1968, från Granville. En fransman. Han såg yngre ut på fotot, ansiktet var inte lika insjunket. Jag visade med pennan var han skulle skriva under och han drog fram en egen reservoarpenna ur rocken. Medan jag registrerade hans uppgifter drog han av sig handskarna, lade dem på disken och betraktade dammet och den lilla kattfiguren som satt på datorn. För första gången kände jag ett behov av att förklara mig. Jag bar inte ansvaret för det här ställets förfall. Jag hade bara jobbat här en månad.

Pensionatet bestod av två byggnader. I den ena låg receptionen, köket, sällskapsrummet och två våningar med rum i fil. Korridorer i orange och grönt, glödlampor med blåtonat sken. Gamle Park kom från den

tid efter kriget då besökarna nappade som bläckfiskar: genom blinkande ljusslingor. Ljusa dagar när jag stod vid spisen kunde jag se stranden sträcka sig bort mot Ulsanbawibergen, som svällde mot himlen likt en fyllig byst. Den andra byggnaden, som låg några gränder bort från den första, hade renoverats på traditionellt vis och stod på pålar för att underlätta uppvärmningen av golven och göra de två rummen med skiljeväggar av papper beboeliga. På innergården stod en förfrusen fontän och ett naket kastanjetråd. Ingen turistguide nämnde gamle Parks anläggning. Man bara råkade hamna här efter att ha druckit för mycket eller missat den sista bussen.

Datorn hängde sig. Medan den flämtade gick jag igenom pensionatets rutiner med fransmannen. Vanligtvis var det gamle Park som skötte det. Han var inte här i dag. Frukost mellan klockan fem och tio i köket som angränsade till receptionen, på andra sidan glasväggen. Rostat bröd, smör, sylt, kaffe, te, apelsinjuice och mjölk ingick. Frukost och yoghurt kostade tusen won, betalning i korgen ovanför brödrosten. Smutstvätt lades i tvättmaskinen längst ner i korridoren på bottenplan, så tog jag hand om den. Wifi-koden var ilovesokcho, inga mellanslag eller versaler. Ett litet dygnetruntöppet snabbköp låg femtio meter

längre ner på gatan. En busshållplats fanns till vänster efter snabbköpet. Naturreservatet Seoraksan låg en timme bort och var öppet till solnedgången. Viktigt med bra skor i snön. Sokcho var en badort. Så det fanns inte så mycket att göra på vintern.

Det var få gäster den här tiden på året. En japansk alpinist och en tjej i min ålder som lämnat huvudstaden för att återhämta sig efter en skönhetsoperation. Hon hade varit här i två veckor, hennes pojkvän hade just checkat in för att tillbringa tio dagar tillsammans med henne. Jag hade placerat dem i huvudbyggnaden. Sedan gamle Parks fru dog förra året gick pensionatet på tomgång. Park hade tömt rummen på första våningen. Om man räknade med mitt rum och Parks var alla upptagna. Fransmannen fick sova i annexet.

Det var mörkt. Vi följde gränden förbi mor Kims stånd. Hennes fläskbullar gav ifrån sig en odör som var en blandning av vitlök och kloak, avloppsbrunnen spydde ur sig stanken tre meter längre bort. Isfläckarna sprack under vår tyngd. Bleka lysrörsljus. Efter att ha korsat ännu en gränd var vi framme vid grinden.

Kerrand drog skjutdörren åt sidan. Rosa färg på väggarna, plastspegel i barockimitation, skrivbord, lila täcke. Hans hår snuddade taket och det var knappt

två steg från väggen till sängen. Jag hade gett honom det minsta rummet för att få mindre att städa. Det gemensamma badrummet låg på andra sidan innergården, men det gick ett skärmtak längs huset så man kunde gå torrskodd. Hur som helst störde det honom inte. Han granskade fläckarna på tapeten, ställde in väskan och gav mig femtusen won som jag försökte ge tillbaka. Han insisterade trött.

På väg tillbaka till receptionen tog jag en omväg via fiskmarknaden för att hämta resterna som mamma lade undan åt mig. Jag följde gångarna till salustånd nummer fyrtyotvå utan att ägna de nyfikna blickarna någon uppmärksamhet. Tjugotre år efter att min pappa förförde min mamma och sedan stack utan ett spår gav mitt halvfranska ursprung fortfarande anledning till skvaller.

Mamma, alldeles för sminkad som vanligt, gav mig en påse med små bläckfiskar.

– Det är allt jag har just nu. Har du någon chilipasta kvar?

– Ja.

– Jag ska ge dig lite mer.

– Det behövs inte, jag har fortfarande kvar.

– Varför använder du den inte?

– Jag använder den visst!

Hon drog av sig de gula gummihandskarna med ett sugande ljud och betraktade mig misstänksamt. Jag hade gått ner i vikt, gamle Park gav mig visst ingen matrast, hon skulle prata med honom. Jag protesterade. Sedan jag började arbeta där vräkte jag i mig rostat bröd varje morgon och drack litervis med kaffe med mjölk, jag hade definitivt inte gått ner i vikt. Gamle Park hade behövt lite tid att vänja sig vid min matlagning, men lät mig sköta måltiderna på pensionatet.

Bläckfiskarna var pyttesmå. Jag fick plats med ett dussin i varje handfull. Jag rensade dem och karamelliserade dem sedan med schalottenlök, soja, socker och chilipasta utspädd i vatten. Jag drog ner på gasen för att de inte skulle bli torra. När såsen reducerat tillräckligt lade jag i sesamfrön och tteok, tumstora bollar av klibbrismjöl. Jag började hacka morötter. I knivseggens spegelbild flöt grönsakens fårör ihop med huden på mina fingrar på ett märkligt sätt.

Ett korsdrag gjorde rummet kallt. När jag vände mig om såg jag Kerrand komma in. Han ville ha ett glas vatten. Medan han drack betraktade han min arbetsyta som en tavla man inte förstår. Jag tappa-

de koncentrationen och skar mig i handflatan. Blod löddrade ner på morötterna, stelnade till en brunaktig skorpa. Kerrand tog fram en näsduk ur fickan. Han kom fram för att trycka den mot såret.

- Ni måste vara försiktigt.
- Det var inte meningen.
- Som tur är.

Han log och hans hand tryckte min. Jag drog mig loss, illa till mods. Han pekade på stekpannan.

- Är det till i kväll?
- Ja, klockan sju, i rummet intill.
- Det kom ju blod i maten.

Konstaterande, äcklad, ironisk. Jag förstod inte hans ton. Så småningom gick han ut.

Han kom inte för att äta.

Mamma satt på huk i köket med hakan indragen mot halsen och händerna i en hink. Hon blandade fisklever, purjolök och vermiceller av sötpotatis till bläckfiskfyllning. Hennes fyllda bläckfiskkorv var känd som en av de bästa i staden.

– Se hur jag knådar. Så att fyllningen blandas ordentligt.

Jag lyssnade knappt. Saft stänkte ner från hinken, bildade pölar kring våra stövlar och rann sedan mot avloppsbrunnen i mitten av rummet. Mamma bodde i hamnen i en lägenhet som var avsedd för fiskhandlare och låg ovanpå hallen där fångsten lastades av. Högljutt. Billigt. Mitt barndomshem. Jag brukade hälsa på henne och sova över från söndag till måndag, som var min lediga dag. Hon hade svårt att sova ensam sedan jag flyttade hemifrån.

Mamma gav mig en bläckfisk för att jag skulle fylla den, lade sin leverkladdiga handske på min höft och suckade:

- En så vacker flicka, och inte gift än ...
- Jun-oh måste hitta ett jobb först. Vi har gott om tid.